

Arrestnummer <i>C11549</i> 12017
Repertoriumnummer 2017/ 3670
Datum van uitspraak 8 december 2017
Notitienummer griffie 2017/NT/466
Notitienummer parket-generaal 2017/PGG/947 2017/VJ11/466

Hof van beroep Gent

Arrest

tiende kamer
correctionele zaken

Aangeboden op ↑ 3 DEC. 2017
Niet te registreren

Anja WILLEMS Ea. inspecteur a.i.

COVER 01-00000998175-0001-0013-01-01-1

2017/PGG/947 - 2017/VJ11/466

Not.nr. GE.66.RW.101300/14

In de zaak van het **OPENBAAR MINISTERIE**

tegen

1. nr. *1678*

van Portugese nationaliteit,
geboren te |
zonder beroep,
wonende te | Gent (Drongen),
- beklagde -

verdacht van:

A.

Bij inbreuk op artikel 17 van het decreet van 4 februari 1997 houdende de kwaliteits- en veiligheidsnormen van kamers en studentenkamers, zoals gewijzigd door het decreet van 7 juli 2006, als verhuurder hetzij rechtstreeks, hetzij via tussenpersoon, als persoon die het goed ter beschikking stelt met het oog op bewoning, hetzij rechtstreeks, hetzij via tussenpersoon of als eventuele onderverhuurder hetzij rechtstreeks, hetzij via tussenpersoon een kamerwoning of een kamer die niet voldoet aan de vereisten van artikelen 4, 6 en 7 van hoger vernoemd decreet te hebben verhuurd, te huur gesteld of te hebben ter beschikking gesteld, namelijk

als verhuurder, in het pand gelegen te | , kadastraal gekend als
| , eigendom van | ,
geboren te | | op | , wonende te | , van
| ;

1. de ongeschikte en onbewoonbare kamer 2 te hebben verhuurd aan |
| ;

te | in de periode van **3 oktober 2012 tot 11 augustus 2013**

2. de ongeschikte en onbewoonbare kamer 4 te hebben verhuurd aan |

te | in de periode van **1 november 2012 tot 11 augustus 2013**

PAGE 01-00000998175-0002-0013-01-01-4

8.

Bij inbreuk op artikel 5, strafbaar gesteld door artikel 20, § 1, al. 1 van het decreet van 15 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode, als verhuurder, als eventuele onderverhuurder of als persoon die een woning ter beschikking stelt, een woning die niet voldoet aan de vereisten en normen van artikel 5 rechtstreeks of via tussenpersoon verhuurd, te huur gesteld of ter beschikking gesteld te hebben met het oog op bewoning, zoals gewijzigd door het decreet van 29 maart 2013 houdende wijziging van diverse decreten wat de woonkwaliteitsbewaking betreft, vanaf 11 augustus 2013

als verhuurder, in het pand gelegen te _____, kadastraal gekend als _____, eigendom van _____, geboren te _____ op _____, wonende te _____ van _____;

1. de ongeschikte en onbewoonbare kamer 1 te hebben verhuurd aan _____

te _____ in de periode van 1 september 2013 tot 1 september 2014

2. de ongeschikte en onbewoonbare kamer 2 te hebben verhuurd aan _____

te _____ in de periode van 11 augustus 2013 tot 1 oktober 2014

3. de ongeschikte en onbewoonbare kamer 3 te hebben verhuurd aan _____

te _____ in de periode van 1 oktober 2013 tot 1 oktober 2014

4. de ongeschikte en onbewoonbare kamer 4 te hebben verhuurd aan _____

te _____ in de periode van 11 augustus 2013 tot 1 september 2014

5. de ongeschikte en onbewoonbare kamer 5 te hebben verhuurd aan _____

te _____ in de periode van 1 september 2013 tot 1 september 2014

Vermogensvoordeel : artikel 42 en 43 bis Strafwetboek

Tevens gedagvaard tencinde zich overeenkomstig artikel 42 en 43bis van het Strafwetboek, te horen veroordelen tot de bijzondere verbeurdverklaring van 34.100 euro,

PAGE 01-00000998175-0003-0013-01-01-4

zijnde

1. hetzij de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen,
2. hetzij goederen en waarden die in de plaats ervan zijn gesteld,
3. hetzij inkomsten uit belegde voordelen,

waarbij de rechter, indien de zaken niet kunnen worden gevonden in het vermogen van de beklaagde, de geldwaarde ervan dient te ramen (het equivalent bedrag).

berekening:

-huuropbrengst van kamer 1 gedurende de periode 01.09.2013 tot 01.09.2014 of 12 maanden aan een maandelijkse huurprijs van 430 euro = 5.160 euro

-huuropbrengst van kamer 2 gedurende de periode 03.10.2012 tot 01.10.2014 of 24 maanden aan een maandelijkse huurprijs van 460 euro = 11.040 euro

-huuropbrengst van kamer 3 gedurende de periode 01.10.2013 tot 01.10.2014 of 12 maanden aan een maandelijkse huurprijs van 420 euro = 5.040 euro

-huuropbrengst van kamer 4 gedurende de periode 01.11.2012 tot 01.09.2014 of 22 maanden aan een maandelijkse huurprijs van 350 euro = 7.700 euro

-huuropbrengst van kamer 5 gedurende de periode 11.09.2013 tot 01.09.2014 of 12 maanden aan een maandelijkse huurprijs van 430 euro = 5.160 euro

* * * *

1.

1.1.

De rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, kamer G30d, besliste bij vonnis van 7 maart 2017 op tegenspraak als volgt:

“Verbetert de dagvaarding als volgt:

“A.

(...)

1.de ongeschikte en onbewoonbare kamer 2 te hebben verhuurd aan

te t in de periode van **05.06.2013** tot **11.08.2013**

2.de ongeschikte en onbewoonbare kamer 4 te hebben verhuurd aan . is .

te t in de periode van **05.06.2013** tot **11.08.2013**

(...)”

STRAFRECHTELIJK

Veroordeelt voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde telastleggingen A.1 en A.2 (beiden zoals verbeterd), B.1, B.2, B.3, B.4 en B.5 tot een **geldboete van 500 euro**, vermeerderd met 50 opdecimen tot 3.000 euro of een vervangende gevangenisstraf van 1 maand en 15 dagen.

Verleent **uitstel** van tenuitvoerlegging van dit vonnis voor **250 euro**, vermeerderd met 50 opdecimen tot 1.500 euro, van de opgelegde geldboete en voor 23 dagen van de vervangende gevangenisstraf voor de duur van 3 jaar.

Beveelt de **bijzondere verbeurdverklaring** van **21.200 euro**.

WOONHERSTEL

Verklaart de herstellvordering van de gewestelijk wooninspecteur zonder voorwerp.

KOSTEN en BIJDAGEN

Veroordeelt tot betaling van een **bijdrage** aan het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden en aan de Occasionele Redders van 25 euro, vermeerderd met 70 opdecimen tot 200 euro.

Veroordeelt haar tot betaling van de **vaste vergoeding** voor beheerskosten in strafzaken van 51,20 euro.

Veroordeelt haar tot de **gerechtskosten** voor het openbaar ministerie, begroot op 96,24 euro.

Laat de kosten van de dubbele dagvaarding voor het openbaar ministerie ten laste van de Staat, begroot op 28,46 euro.

BURGERRECHTELIJK

Verklaart de eis van de burgerlijke partij toelaatbaar en in de hierna bepaalde mate gegrond.

Veroordeelt de beklagde tot betaling van de schade van de burgerlijke partij, om te betalen aan de burgerlijke partij, een vergoeding van 500 euro te vermeerderen met de vergoedende intrest vanaf 1 november 2012 tot heden, de gerechtelijke intrest vanaf heden en de kosten.

Houdt ambtshalve de overige burgerlijke belangen aan.”

1.2.

Tegen dit vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 5 april 2017 door de beklagde I op strafrechtelijk gebied;
- 7 april 2017 door het openbaar ministerie.

1.3.

Er werd een verzoekschrift in de zin van artikel 204 van het Wetboek van Strafvordering ingediend op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, op:

- 5 april 2017 door de raadsman van de beklagde I ;
- 7 april 2017 door het openbaar ministerie.

1.4.

Het hof hoorde op de openbare terechtzitting van 27 oktober 2017 in het Nederlands:

- de beklagde in haar middelen van verdediging, bijgestaan door meester Tanja Van den Bossche, advocaat met kantoor te Gent,
- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde Jan De Clercq, advocaat-generaal.

2.

2.1.

De onderscheiden verklaringen van hoger beroep tegen het vonnis van 7 maart 2017, gedaan op de griffie van de rechtbank die het vonnis heeft gewezen, werden tijdig en regelmatig naar de vorm gedaan.

De verzoekschriften houdende de grieven die tegen het vonnis worden ingebracht werden eveneens tijdig ingediend.

2.2.

In het door de raadsman van de beklagde I op 5 april 2017 ingediende “grievensformulier hoger beroep”, opgesteld volgens het bij koninklijk besluit van

18 februari 2016 tot uitvoering van artikel 204, derde lid van het Wetboek van Strafvordering vastgestelde model, wordt nauwkeurig bepaald welke grieven tegen het voormeld vonnis worden ingebracht, namelijk enkel op strafgebied met betrekking tot de strafmaat (aankruising rubriek 1.4) en de verbeurdverklaring (aankruising rubriek 1.7).

In het door het openbaar ministerie op 7 april 2017 ingediende grievenformulier wordt nauwkeurig bepaald welke grieven op strafgebied tegen het voormeld vonnis worden ingebracht, namelijk met betrekking tot de strafmaat (rubriek 1.4, waarbij is gespecificeerd: *“de door de eerste rechter opgelegde straf is te laag (groot gedeelte met uitstel)”*), de verbeurdverklaring (rubriek 1.7, waarbij is gespecificeerd: *“de door de eerste rechter uitgesproken verbeurdverklaring van 21.200 EUR is te laag”*) en ‘andere’ (rubriek 1.12, waarbij is vermeld: *“gelet op het hoger beroep van de veroordeelde a a volgt het openbaar ministerie het ingestelde hoger beroep en tekent het, wat deze partij betreft, ook hoger beroep aan wat de lastens haar uitgesproken straffen betreft”*).

2.3.1.

Het hoger beroep van de beklaagde en het hoger beroep van het openbaar ministerie werden tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld en zijn ontvankelijk (artikelen 203-204 van het Wetboek van Strafvordering).

Het hof beslist in het voortliggende arrest binnen de perken van de hoger beroepen en van de grieven zoals bedoeld in artikel 210 van het Wetboek van Strafvordering.

In dit verband stelt het hof vast dat er geen redenen zijn om ambtshalve een grief in de zin van het voormelde artikel 210 op te werpen.

2.3.2.

Het staat aan het appelgerecht om op basis van de inhoud van de verklaring van hoger beroep en vervolgens de overeenkomstig artikel 204 van het Wetboek van Strafvordering geformuleerde grieven de draagwijdte van het hoger beroep en dus de saisine van het appelgerecht te bepalen. Het hof kan en mag geen rekening houden met andere grieven dan deze die tijdig en ontvankelijk overeenkomstig artikel 204 van het Wetboek van Strafvordering zijn geformuleerd.

Aangezien noch in het grievenschrift van de beklaagde, noch in het grievenschrift van het openbaar ministerie grieven worden aangevoerd tegen de beslissing van de eerste rechter met betrekking tot de schuldigverklaring van de beklaagde aan de telastleggingen A.1, A.2, B.1, B.2, B.3, B.4 en B.5, alle zoals omschreven in de aanhangig makende akte en wat de telastleggingen A.1 en A.2 betreft zoals verbeterd in het bestreden vonnis, behoort de schuldvraag met betrekking tot deze telastleggingen niet tot de saisine van het hof.

De middelen in de conclusie van de beklagde neergelegd op de terechtzitting van het hof van 27 oktober 2017 die ertoe strekken de beklagde vrij te spreken voor de telastleggingen A.1, A.2 en B.5, daarin begrepen het middel dat ertoe strekt de periode van de telastlegging B.5 aan te passen naar de periode van 8 mei 2014 tot 1 september 2014, zijn niet ontvankelijk en behoeven geen antwoord.

Het staat ingevolge het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, kamer G30d, van 7 maart 2017 dan ook definitief vast dat de beklagde I schuldig is aan de haar onder de telastleggingen A.1 (zoals verbeterd), A.2 (zoals verbeterd), B.1, B.2, B.3, B.4 en B.5 te last gelegde feiten.

Louter volledigheidshalve merkt het hof wel op dat in de omschrijving van de eigendom van het pand waarop de telastleggingen A.1 (zoals verbeterd), A.2 (zoals verbeterd), B.1, B.2, B.3, B.4 en B.5 betrekking hebben, telkens waar staat ' dit dient te worden gelezen als " '.

2.3.3.

De beslissing van de eerste rechter over de herstellvordering en de beslissing van de eerste rechter op burgerlijk gebied zijn eveneens definitief.

3.

Met betrekking tot de relevante feitelijke gegevens van de zaak verwijst het hof naar de uiteenzetting van de feiten in de randnummers 3 tot en met 6 in het bestreden vonnis en maakt het deze uiteenzetting tot de zijne.

4.

De feiten die aan de bewezen telastleggingen A.1 (zoals verbeterd), A.2 (zoals verbeterd), B.1, B.2, B.3, B.4 en B.5 ten grondslag liggen zijn in hoofde van de beklagde I de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van eenzelfde misdadig opzet, daar zij onderling verbonden zijn door eenheid van doel en verwezenlijking, zodat ingevolge artikel 65, eerste lid, van het Strafwetboek voor deze samen slechts één straf dient te worden opgelegd.

De beklagde verhuurde vijf kamers, in de periodes zoals vermeld in de aanhangig makende akte en verbeterd wat de telastleggingen A.1 en A.2 betreft, in omstandigheden die niet voldeden aan de elementaire eisen van gezondheid, veiligheid en woonkwaliteit. De vastgestelde gebreken brachten onder meer een risico voor elektrocutie, ontploffing en brand mee. Vier huurders waren studenten. Huurster I verklaarde dat zij een schok had gekregen door de aanraking van afgeknepen elektrische draden in haar kamer. Nadat reeds op 13 augustus 2013 de kamers 1 tot en met 4

ongeschikt waren verklaard, zette de beklagde niettemin, zonder eerst de noodzakelijke herstelwerken uit te voeren, de verhuur voort en verhuurde zij aan nieuwe huurders, wat aantoonde dat zij het niet ernstig nam wanneer haar op het bestaan van inbreuken op de Vlaamse Wooncode werd gewezen. De beklagde handelde kennelijk vooral uit eigen geldgewin en betoonde onvoldoende aandacht voor de risico's die de verhuring in die omstandigheden voor haar huurders konden meebrengen, en ook voor één huurster effectief meebrachten. De huurprijzen waren ook aanzienlijk hoog. Ook financiële moeilijkheden en de onmogelijkheid om het pand te kunnen verkopen, zoals de beklagde weliswaar aantoonde, kunnen evident geen verantwoording zijn om te verhuren in strijd met de elementaire eisen van gezondheid, veiligheid en woonkwaliteit van de Vlaamse Wooncode. De werken die de beklagde liet uitvoeren tijdens de periodes van verhuring waren ook niet van voldoende ernstige aard om de kamers aan de voormelde elementaire woonkwaliteitsvereisten te doen beantwoorden, maar kennelijk vooral om te doen uitschijnen dat er werk van het herstel werd gemaakt.

De beklagde is thans 56 jaar oud. Zij is gescheiden, heeft twee schoolgaande kinderen en is voor 33% blijvend arbeidsongeschikt verklaard. Ze heeft deels een vervangingsinkomen en deels een inkomen uit arbeid. Zij heeft volgens een arts aangesteld in het kader van een procedure tegen de RVA een psychopathologische problematiek die een invloed heeft op haar functioneringsvermogen. Op de terechtzitting van het hof was de beklagde emotioneel en enigszins verward en ongecontroleerd. De beklagde toont met stukken aan dat zij nog een zware leningslast heeft.

De beklagde ging niet in op de minnelijke schikking van 1.000 euro die haar werd aangeboden. Zij stelt weliswaar dat dit het gevolg was van haar emotionele en psychologische situatie die haar niet meer in staat stelt haar administratie op te volgen. Wel werd het herstel conform de eisen van de Vlaamse Wooncode reeds lopende het opsporingsonderzoek vastgesteld (stukken 159 – 163 en 222 – 231 strafdossier).

De beklagde werd reeds meermaals veroordeeld tot geldboeten voor verkeersdelicten, onder meer voor vluchtmisdrijf en het onopzettelijk toebrengen van slagen of verwondingen. Zij werd in 2009 veroordeeld tot onder meer een gevangenisstraf van vier maanden met gewoon uitstel voor de duur van drie jaar wegens inbreuken op de regelgeving inzake voedingsmiddelen. Zij toonde zich dus al meermaals maatschappelijk onverantwoordelijk. De beklagde is in de voorwaarden om nog de gunst van het gewoon uitstel te bekomen.

In acht genomen de voormelde elementen is de door de eerste rechter opgelegde bestraffing volkomen passend, met dien verstande dat thans wordt gepreciseerd dat deze straf voor de telastleggingen A.1 (zoals verbeterd), A.2 (zoals verbeterd), B.1, B.2, B.3, B.4 en B.5 samen wordt opgelegd. Deze straf is van aard de beklagde voldoende te doen inzien dat zij zich in de toekomst niet meer aan dergelijke feiten mag schuldig maken en tevens van aard haar te doen beseffen dat de regelgeving tot bescherming van de

woonomstandigheden van huurders strikt moet worden nageleefd. Terecht werd de geldboete, die het minimumbedrag is, slechts voor de helft met gewoon uitstel verleend. Het effectieve gedeelte van de geldboete is nodig om de beklaagde toch onmiddellijk te doen voelen dat de feiten ernstig zijn en haar gedrag laakbaar.

De geldboete werd correct vermeerderd met 50 deciem.

5.

Eveneens terecht veroordeelde de eerste rechter de beklaagde tot de gerechtskosten gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie. De beklaagde moet ook worden veroordeeld in de kosten gevallen in hoger beroep, zoals hierna bepaald.

De eerste rechter oordeelde correct over de bijdrage aan het Slachtofferfonds en de administratieve vergoeding voor kosten in strafzaken.

6.

6.1.

Het openbaar ministerie vordert schriftelijk overeenkomstig de artikelen 42, 3° en 43bis Strafwetboek de verbeurdverklaring bij equivalent van de vermogensvoordelen die de beklaagde wederrechtelijk uit de bewezen misdrijven heeft bekomen. Het openbaar ministerie bepaalde in de inleidende akte het te verbeurd verklaren bedrag op 34.100 euro. Op de terechtzitting van het hof gaf het openbaar ministerie te kennen dat de bijzondere verbeurdverklaring van een bedrag van 5.000 euro een voldoende sanctie is.

6.2.

De beklaagde mag niet in het bezit worden gelaten van voordelen die zij uit de bewezen misdrijven heeft verkregen: dit zou maatschappelijk onaanvaardbaar zijn en meebrengen dat de misdrijven lonend zijn.

Indien de zaken niet kunnen worden gevonden in het vermogen van de veroordeelde, zoals *in casu* het geval is, raamt de rechter de geldwaarde ervan en heeft de verbeurdverklaring betrekking op een daarmee overeenstemmend bedrag.

Door het verhuren van ongeschikte en onbewoonbare kamers waarop de gevorderde verbeurdverklaring betrekking heeft, heeft de beklaagde winsten kunnen maken die zonder de gepleegde inbreuken niet konden worden gerealiseerd en dus wederrechtelijk waren. Die winsten werden rechtstreeks uit de bewezen misdrijven voorwerp van de telastleggingen A.1 (zoals verbeterd), A.2 (zoals verbeterd), B.1, B.2, B.3, B.4 en B.5 verkregen. Artikel 42, 3° van het Strafwetboek is toepasselijk. De verbeurdverklaring is mogelijk gelet op de schriftelijke vordering van het openbaar ministerie.

6.3.

Rekening gehouden met het feit dat in de huurprijzen ook de kosten van elektriciteit, water en verwarming begrepen waren en het feit dat de huurders toch een zeker genot hebben gehad, zou het door de beklagde in ondergeschikte orde in haar conclusie voor het hof weerhouden bedrag van 17.305,00 euro in beginsel dienen te worden verbeurd verklaard.

Teneinde de beklagde, die aantoonbaar het financieel niet gemakkelijk te hebben en moeilijk op de arbeidsmarkt terecht te kunnen, geen onredelijk zware straf op te leggen, kan dit bedrag bij toepassing van artikel 43bis, laatste lid van het Strafwetboek worden verminderd tot een bedrag van 5.000,00 euro.

OP DEZE GRONDEN

het hof, rechtsprekend op tegenspraak

Gelet op de artikelen aangehaald in de telastleggingen en op de artikelen:

- 2, 38, 40, 41, 42, 3°, 43bis en 65 van het Strafwetboek,
- 162, 190, 194 en 211 van het Wetboek van Strafvordering,
- 1, 8 en 14 van de wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie,
- 1 van de wet van 5 maart 1952 betreffende de opdecimen op de strafrechtelijke geldboeten,
- 5 van het decreet van 7 december 2001 tot regeling van enkele gevolgen van de invoering van de euro in de Vlaamse regelgeving,
- 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

Verklaart de hoger beroepen ontvankelijk en binnen de perken van de hoger beroepen en de grieven zoals bedoeld in de artikelen 204 en 210 van het Wetboek van Strafvordering ten gronde beslissend:

Stelt vast dat voor de beklagde | de schuldvraag niet voorligt aan het oordeel van het hof en dat de beklagde door de eerste rechter bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, kamer G30d, van 7 maart 2017 definitief schuldig werd bevonden aan de haar onder de telastleggingen A.1 (zoals verbeterd), A.2 (zoals verbeterd), B.1, B.2, B.3, B.4 en B.5 te last gelegde feiten.

Bevestigt het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, kamer G30d, van 7 maart 2017 in de mate dat het is bestreden wat betreft de beslissingen over de gerechtskosten, de bijdrage tot het Slachtofferfonds en de vergoeding voor administratieve kosten in strafzaken.

Wijzigt het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, kamer G30d, van 7 maart 2017 voor het overige als volgt:

Veroordeelt de beklaagde | | voor de telastleggingen A.1 (zoals verbeterd), A.2 (zoals verbeterd), B.1, B.2, B.3, B.4 en B.5 samen tot een geldboete van 500 euro, vermeerderd met 50 opdecimen tot 3.000 euro.

Zegt dat bij gebreke van betaling binnen de wettelijk bepaalde termijn de aan de beklaagde opgelegde geldboete van 500 euro, verhoogd met 50 opdecimen, gebracht op 3.000 euro, zal mogen vervangen worden door een vervangende gevangenisstraf van één maand en 15 dagen.

Verleent gewoon uitstel van de tenuitvoerlegging voor de duur van drie jaar voor 250 euro, vermeerderd met 50 opdecimen tot 1.500 euro, van de opgelegde geldboete van 500 euro, vermeerderd met 50 opdecimen tot 3.000 euro, en voor 23 dagen van de vervangende gevangenisstraf van één maand en 15 dagen.

Verklaart een bedrag van 5.000 euro verbeurd ten laste van de beklaagde | | bij toepassing van de artikelen 42, 3° en 43bis Strafwetboek.

Veroordeelt | | tot de kosten in hoger beroep gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, begroot op 132,96 euro.

Kosten eerste aanleg: € 96,24

Kosten beroep:

Afschrift vonnis: € 54,00
Afschriften akten HB: € 6,00
Opstelrecht HB bekl.: € 35,00
Dagv. bekl.: € 25,87

€ 120,87

+ 10 %: € 12,09

Totaal: € 132,96

Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit kamervoorzitter Erik Van de Sijpe, als voorzitter, en de raadsheren Peter Ghijs en Steven Van Overbeke, en in openbare terechtzitting van 8 december 2017 uitgesproken door voorzitter Erik Van de Sijpe, in aanwezigheid van Jan De Clercq, advocaat-generaal, met bijstand van griffier Leentje Mouton.

Leentje Mouton

Steven Van Overbeke

Peter Ghijs

Erik Van de Sijpe

